

Årsberetning for Den Danske Israelsmission Christianskirken, Århus den 26. marts 2011 Af formanden, Kai Kjær-Hansen

Som altid mindes vi ved et årsmøde i Israelsmissionen de venner, der er afgang ved døden siden sidste årsmøde. Nogle af disse kender vi af navn, andre ikke. Uden fortidens venner havde der ikke været nogen Israelsmission i dag. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Den Danske Israelsmission. *Æret være deres minde.*

Årsmødets tema

Årsmødets tema er "For jøde først – selvfølgelig". Det er – selvfølgelig – inspireret af Paulus' ord i Romerbrevet, kapitel 1, vers 16, hvor han skriver: "For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; det er Guds kraft til frelse for enhver, som tror, både for jøde, først, og for græker." Og selvfølgelig vækker dette udsagn modsigelse. Det gjorde det blandt jøder og hedninger, dengang det "først" blev sagt. Anderledes er det ikke i dag. Enhver – jøde såvel som ikke-jøde – har selvfølgelig ret til at modsige, at evangeliet er en Guds kraft til frelse. Mindre forståeligt er det, at en del kristne teologer og missiologer betragter det som en selvfølgelighed, at jøder ikke længere har brug for Jesus til frelse.

Edinburgh 1910 og jødemission

I 1910 blev der afholdt en stor verdenskonference om mission i Edinburgh. Fra Edinburgh 1910 udgik et klart kald til at dele evangeliet med jøder, hvilket bl.a. fremgår af følgende citat:

Mennesker, der følger Herren Jesus Kristus – som efter kødet selv var jøde – burde give forkyndelsen af Kristus over for jøderne dens rette plads i missionsbefalingen. Det er ikke en opgave, som skal overlades til nogle få begejstrede kristne, det er hele den kristne kirkes forpligtelse og ansvar. Evangeliet må prædikes for jøderne, hvor som helst de findes.

Fejringen af hundredåret for Edinburgh 1910 gav i 2010 anledning til mange tiltag, deriblandt to verdenskonferencer. I juni måned 2010 blev der afholdt en mindre konference i Edinburgh af et netværk, som kaldte sig *Edinburgh 2010*. Konferencen var økumenisk i bred forstand. I oktober måned afholdt Lausanne-bevægelsen en stor kongres i Cape Town, Sydafrika.

Hvordan forholdt man sig til spørgsmålet om jødemission ved disse to konferencer? Inden jeg besvarer det spørgsmål, så et par ord om Romerbrevet 1,16 – først.

Fristelsen til at skamme sig ved evangeliet

Når Paulus pointerer, at han *ikke* skammer sig ved evangeliet, kunne det hænge sammen med, at han netop har kendt til en sådan fristelse. I givet fald giver han ikke efter for fristelsen. Forhåbentlig gør vi det heller ikke.

Derimod kan vi som kristne i dag skamme os over, hvordan den kristne kirke har behandlet jøder op gennem tiderne. Den historie kan vi ikke ændre. Men skam over os, dersom vi bevidst fortier denne skændige historie – eller gentager den. Og også skam over os, dersom fortidens skændige historie gør os tavse, så vi holder evangeliet for os selv, det evangelium, som "er en forargelse for jøder og en dårskab for hedninger" (1 Kor 1,23). Begge parter – jøder og ikke jøder - er i samme båd i forhold til "ordet om korset".

"Først" og evangeliets "både-og"

Ordet fra Romerbrevet 1,16 er et af de hyppigst citerede ord i den nye jødemissions historie. Som missionsstrategi valgte Paulus – tidligt forstået – “først” at forkynde evangeliet for jøder, når han på sine rejser kom til en ny by med en jødisk befolkningsgruppe. Dog synes der at ligge mere i dette “først”, noget der har at gøre med frelseshistorien og Israels udvælgelse og Guds løfter til dem. Det må jeg lade ligge her. Et tema i en årsberetning skal ikke gøres til en eksegetisk forelæsning.

Hvordan man end forstår ordet “først”, så er evangeliet ifølge Paulus for jøder. Men vel at mærke ikke kun for jøderne; også for “grækere”, dvs. også for ikke-jøder, hvori vi selv er inkluderede. Messias tid for jøder indebærer nemlig også godt nyt for hedninger. For os.

Der er i verset nemlig et “både – og”. Evangeliet er *både* for jøder *og* ikke-jøder. Man fristes til at sige: Evangeliet er *først* for jøder, *først*, dvs. *selvfølgelig* er det det. Det er jo en opfyldelse af Guds løfter til Israel. Det helt overraskende er, at det *endog* er for ikke-jøder.

Under alle omstændigheder finder Paulus med sit “først” ingen modsætning mellem evangelieforkyndelse til jøder og ikke-jøder. Jeg beklager, dersom vi, der er involveret i jødemission, får fremstillet sagen sådan, at det er mere vigtigt og “ærefuldt” at være med i jødemission og mindre vigtigt at være med i hedningemission.

I Guds mission er der *mange* opgaver. Vi vil ikke ind i en strid om, hvilken opgave der er *den* vigtigste. Enhver opgave, som Gud måtte kalde en til, er *den* vigtigste. Kun i fællesskab kan vi løse hele opgaven. Alle mennesker er skabt i Guds billede. Og Kristus er død for alle. Der er glæde i himlen over enhver synder, der omvender sig – *både* jøde *og* ikke-jøde.

Og nu til Edinburgh 2010 og Cape Town 2010.

Edinburgh 2010 og jøderne

I Edinburgh 1910 lød der som sagt et klart kald til at dele evangeliet med jøder. Hvordan gik det i Edinburgh 2010? Faktisk begyndte det godt. Kommissionen, der arbejdede med mission over for folk af en anden tro, inddrog i studiematerialet forud for konferencen to bidrag om jødemission. Begge bidrag stiller sig positivt over for jødemission. Selv skrev jeg om “The Scandal of Jewish Evangelism”, hvor jeg bl.a. gjorde det synspunkt gældende, at et “nej” til jødemission – nytestamentligt set – medfører teologiske og missiologiske absurditeter. Disse to bidrag vil være at finde i konferencebogen fra denne kommission.

Men det vigtigste i denne sammenhæng: Ser man på den udførlige rapport, som indleder dokumentet “Christian Mission Among Other Faiths”, kan det konstateres, at budskabet i de to artikler om jødemission *ikke* inddrages. Ikke med ét ord eller én reference. Tavsheden er påfaldende. Jeg kender ikke de nærmere årsager til denne tavshed. Forbigåelse eller fortielse af denne sag er næsten værre, end hvis jødemission var blevet direkte modsagt.

Mellem Edinburgh 1910 og Edinburgh 2010 er der, hvad angår spørgsmålet om jødemission, stor afstand. For 100 år siden: et klart ja og kald til jødemission. I rapporten fra Edinburgh 2010: en total fortielse af sagen, en fortielse som skriger.

Cape Town 2010 og jøderne

Blandt de omkring 4.200 deltagere i Lausanne III i Cape Town var der omkring 45 personer, som på en eller anden måde er engageret i jødemission. Af disse var omkring 30 jøder. Blandt danske stewards var Peter Bach Nikolajsen og Hanna Birkbak Hovaldt, som begge er stærkt engageret i Israelsmissionens Unge. Som dansk delegat deltog vores generalsekretær Bodil F. Skjøtt. Selv deltog jeg i egenskab af international koordinator for Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (LCJE) som delegationsleder for “jødegruppen” med Bodil F. Skjøtt som sekretær.

Opgaven var at sikre, at der fortsat i Lausanne-bevægelsen lyder et klart kald til jødemission og at dette blev klart udtryk i det officielle Lausanne III dokument, som på dansk bærer navnet *Cape Town-erklæringen* og er oversat af Birger Petterson.

Hvad siges der da fra Cape Town om jøder, om jødernes behov for evangeliet, om messianske jøder, om evangelieforkyndelse til jøder og kirkens forhold til dem? Følgende:

Vi erklærer, at selv om det jødiske folk ikke var fremmede for Guds pagter og løfter, sådan som Paulus beskriver hedningerne, har de ikke desto mindre behov for forsoning med Gud gennem Messias Jesus. Der er ingen forskel, sagde Paulus, mellem jøde og hedning, hvad synd angår; ligeledes er der heller ingen forskel, hvad frelse angår. Kun i og ved korset kan begge parter have adgang til Gud Fader ved den ene Ånd (Ef 2,11-22. Rom 3,23; 10,12-13. Ef 2,18).

Vi vil derfor fortsat fremhæve nødvendigheden af, at hele kirken deler de gode nyheder om Jesus som Messias, Herre og Frelser med jøder. Og i Romerbrevets ånd (kap. 14-15) tilskynder vi hedningekristne til at acceptere, opmuntre og bede for de messianske jøder i deres vidnesbyrd blandt deres eget folk.

Eller sagt lidt anderledes og med et par personlige pointer:

- I frelseshistorien er der forskel på jøder og hedninger; pagterne og løfterne blev givet til Israels folk.
- Denne forskel betyder ikke, at jøder ikke har brug for Jesus til frelse.
- Med hensyn til synd og frelse står de to parter lige – der er ingen forskel.
- Adgang til Faderen, Israels Gud, sker alene gennem Jesu forsoningsdød og Helligåndens virke.
- Det er derfor nødvendigt, at kirken deler evangeliet med jøder – her og nu.
- *Hele* kirken opfordres til at lade sig inddrage i denne sag – og ikke overlade sagen til nogle få entusiastiske jødemissionærer.
- Hedningekristne tilskyndes til at solidarisere sig med Jesus-troende jøder og bede for dem, når de deler evangeliet med deres eget folk.
- I Guds kirke er der plads til forskelle mellem Jesus-troende jøder og hedninger; når man er ét i Kristus, skal man tage imod hinanden og tjene hinanden – alt sammen i den ånd, Paulus taler om i Romerbrevet kap. 14-15 og alt sammen “til Guds ære”.

Det lyder måske ikke af så meget. Og fuldstændig rigtigt: der siges ikke noget afgørende nyt. Alligevel er jeg glad, meget glad for disse få linjer om jødemission i Cape Town-erklæringen – ikke mindst i lyset af fortielsen af sagen ved Edinburgh 2010.

Jeg er dog ikke så naiv, at jeg tror, at hele Lausanne-bevægelsen og alle evangelikale kristne fra nu af vil støtte jødemission. Men officielt er der – igen – fra Lausanne-bevægelsen sagt et utvetydigt ja til jødemission. Ikke ret mange andre lignende bevægelser vil på samme utvetydige måde sige det samme i dag.

Og derfor er jeg også glad over, at Den Danske Israelsmission er medlem af Lausanne-rådet for jødemission (LCJE).

Mission til Guds ære og pris

I Cape Town blev vi kraftigt mindet om, at mission er Guds mission. Af Guds kærlighed og nåde inddrages vi i denne. *Mission accomplished* hører den kommende verden til. I Guds mission har vi vort ansvar. Der står noget på spil, for os selv og andre. Det gælder også i jødemissionen.

Men også for Gud er der noget på spil, nemlig Guds og Jesu ære. Det udtrykkes i Cape Town-erklæringen, som er et slags kærlighedens dokument. Og spørgsmålet om, *hvorfor* vi skal

lade os inddrage i Guds mission, besvares med følgende tankevækkende sentenser i et af kongressens foredrag:

*Ikke fordi det er vor pligt,
skønt det er det.*

*Ikke fordi det vil bringe evigt liv til mange,
skønt det vil det.*

*Ikke fordi det vil forbedre levevilkårene for de fattige,
skønt det vil det.*

*Ikke fordi det vil forbedre stabiliteten i verdens institutioner,
skønt det vil det.*

*Ikke fordi det vil forbedre varetagelsen af miljøet,
skønt det vil det.*

*Ikke fordi vi vil få løn for det,
skønt vi vil det.*

*Vi bør gøre folkeslagene til disciple, fordi Jesus er værdig til at modtage ære,
herlighed og pris fra dem.*

Anvendt på os selv og Israelsmissionen: Hvorfor er vi med i jødemission? Svaret er: fordi Jesus er værdig til at modtage ære, herlighed og pris fra dem – fra sit eget folk, det jødiske, Guds ejendomsfolk.

Og nu til, hvad der er sket inden for rammerne af Den Danske Israelsmission i 2010.

Arbejdet i Israel

Israelsmissionens arbejde i Israel og i Danmark kan naturligvis ikke skilles ad, men hænger nøje sammen. Når vi fx i december 2010 inviterede Zvi Belzer, ung og ny sekretær for det israelsk-messianske studenterarbejde, til Danmark, var det både af hensyn til studenterarbejdet i Israel og danske studenter her i Danmark. I de dage, Zvi Belzer og hans forlovede Tal var i Danmark, holdt han ikke et eneste møde i Israelsmissionens navn. Derimod mødte han sine kolleger i det kristne studenterarbejde i Danmark, KFS. I samarbejde med KFS var der arrangeret en række møder for ham på forskellige gymnasier. Gennem sit besøg blev han selv inspireret til sit arbejde i Israel, og selv inspirerede han unge danske studerende til at beskæftige sig med jødemission. Selv om der ikke stod ”Den Danske Israelsmission” på plakaten, kom den sag, Israelsmissionen står for, frem gennem hans besøg.

Et tilsvarende samarbejde mellem Israelsmissionen og Det Danske Bibelselskab kom til udtryk her i marts måned, hvor man i fællesskab havde inviteret repræsentanter for henholdsvis Det Israelske Bibelselskab, Det Arabisk-Israelske Bibelselskab samt Det Palæstinensiske Bibelselskab til Danmark. Under temaet ”Elsk din fjende” blev der afholdt en række møder rundt om i landet. To af møderne, i Århus og København, blev annonceret som særarrangementer for Kristeligt Dagblads læsere, hvilket gav ekstra publicity.

Ved møderne kom det klart til udtryk, at selv om de tre personer har forskellige politiske synspunkter, ønsker de at gøre Bibelens budskab kendt, kæmpe for forsoning og være et vidnesbyrd om den enhed, som findes i troen på Jesus. Alt til trods!

Og nu til Israelsmissionens arbejde i Jerusalem.

Jerusalem

Præsteparret Lise og Jakob Nielsen kom til Jerusalem i august 2009. Året 2010 blev således det første "hele" år for deres virke i Israel.

Som volontørkoordinator i Jerusalem på deltid tager Lise Bach Nielsen sig af unge danskere i Jerusalem, laver introduktionsdage for dem og arrangerer guidede ture og åbent hus-arrangementer. Antallet af danske volontører både i foråret og efteråret 2010 lå på syv-otte stykker – flere af dem uden kirkelig baggrund, hvilket giver rig lejlighed til at dele evangeliet med dem og praktisere det i fællesskabet.

Da der her i foråret 2011 kun er ganske få danske volontører i Jerusalem, giver det Lise tid til at dygtiggøre sig til fremtidens arbejde ved at tage et kursus i Mellemøstens historie. Og for at få yderligere luft under vingerne arbejder Lise en dag om ugen på Bethlehem Bible College. Hendes første "arbejde" her har været at hjælpe til i skolens gavebutik.

Jakob Wilms Niensens stilling er skruet sådan sammen, at han bruger halvdelen af sin tid på at være dansk præst og halvdelen som medarbejder ved Caspari Center.

Foruden de traditionelle gudstjenester om lørdagen er der afholdt et par særgudstjenester. I efteråret 2010 blev der afholdt 11 gudstjenester med 22 deltagere i gennemsnit, heri medregnet besøg af danske turister. Det hænder også, at antallet af deltagere kan tælles på én hånd.

Efter sprogstudier er Jakob for alvor kommet i gang med sit arbejde på Caspari Center, som for øvrigt her i januar måned er flyttet til større lokaler i Prophets Street nær det ortodokse kvarter Mea Shearim. Han er ansvarlig for centrets internationale studieprogrammer, dvs. programmer rettet imod udenlandske studerende, præster og missionærer osv. Netop i disse dage er han ansvarlig for et teologikursus for teologistuderende fra det norske Menighedsfakultet og medvirker også selv som underviser. Også andre af Caspari Centers opgaver er han med til at løse. For dem, der kan huske tilbage til 1990'erne, ligner hans stilling den, som Bodil F. Skjøtt udfyldte i 90'erne.

Jakob Wilms Nielsen afslutter sin årsrapport 2010 med gode og selvransagende spørgsmål og iagttagelser. Hvor meget israelsmission er der egentlig i det, han laver i Jerusalem? Han finder sit engagement på Caspari Center meningsfuldt, netop fordi centret støtter lokale messianske menigheder. Og han er parat til at lære af disse og deres problemstillinger og give det videre til kristne på kortere eller længere besøg i Israel. Han får ordet til sidst i denne årsberetning.

Et-års volontøren Leah Skov Pedersen er gået til hånd på Caspari Center med alt forefaldende arbejde, deriblandt flytningen af centret fra Jaffa Street til Prophets Street. I den forbindelse skal også IU-volontøren Christian Nebel-Hansen nævnes. Han var som tømrer med til oprydning og istandsættelse af Christian and Missionary Alliance's bygning, efter at denne i slutningen af oktober 2010 havde været udsat for ildspåsættelse. Det er netop i denne bygning, Caspari Center nu har fået nye lokaler.

På Musalahas kontor i Jerusalem arbejder Louise Vibjerg Thomsen fortsat som sekretær. Vi påskønner hendes arbejde for forsoningens sag og glæder os over at høre, at hendes arbejdsgiver sætter stor pris på hendes arbejde. Et par unge danskere har også i nogle måneder stillet sig til rådighed som volontører i Jerusalem for dette vigtige forsoningsarbejde.

Jaffo

Præsteparret ved Immanuelkirken i Jaffo, Lisbeth og Christian Rasmussen, har nu taget fat på deres tredje arbejdsår i Israel. Også i deres rapport fra efteråret 2010 er der meget at glæde sig over.

Ved gudstjenesterne om lørdagen har der i efteråret i gennemsnit deltaget 68 voksne og 11 børn. Det høje antal hænger dog sammen med, at der i efteråret har været usædvanlig mange gæster. Ved gudstjenesterne om søndagen har gennemsnittet ligget på 30.

De to julegudstjenester samlede omkring 350 personer. Christian Rasmussen skriver i den anledning:

At forkynde juleevangeliet for mindst 350 mennesker, hvoraf de fleste tilhører det folk, som det blev forkyndt for den allerførste gang, er et utroligt privilegium, og hvis der er noget, der kan gøre mig høj, er det det. Måtte de have fået meget mere Jesus med sig, end de sandsynligvis kom for.

Lisbeth Rasmussen har haft mulighed for at gå på ulpan (hebraiskkursus) og deltager i menighedsarbejdet. Hun leder bl.a. sabbatsskolen for børn ved lørdagens gudstjeneste og en bibelstudiegruppe for kvinder og har startet en børneklub, der mødes en gang om ugen. Sammen med volontøren Laura Højlund tager hun én gang om måneden til Jeriko for at give en hjælpende hånd i Jesus-huset og det arbejde, som udføres dér af Det Palæstinensiske Bibelselskab blandt teenage-piger. I april-nummeret af avisen fortæller hun nærmere herom.

Christian Rasmussens rapport fra efteråret 2010 efterlader en med et indtryk af, at menigheden i Immanuelkirken er en menighed med mange aktiviteter. Gudstjenesterne indtager en central plads, børnene og de unge er ikke glemt og bibelstudium og socialt fællesskab går hånd i hånd. I nærmiljøet er kirken kendt for sine orgelkoncerter, som tiltrækker mange jøder. Kirken er ”åben” for besøgende, og skoleklasser og andre grupper guides rundt i kirkerummet og får på den måde et indtryk af, hvad kristen tro drejer sig om – og fordomme om kristendommen kan nedbrydes.

Immanuelkirken er den eneste protestantiske kirke i Tel Aviv-området. Dens tårn rager op, og efter at tårnet blev restaureret sidste år, har man igen monteret det store kors helt på toppen af kirken, og kirkens klokker ringer igen. Og ikke nok med det: MAPA, anerkendt og førende forlag inden for kort og rejse litteratur, anbefaler sine læsere at besøge Immanuelkirken.

Måtte også dette tjene evangeliets sag blandt jøder!

Et-års volontørerne Laura og Jakob Højlund har taget stor del i menighedens aktiviteter. Laura har bl.a. ledt lovsangen ved gudstjenesterne, etableret børnekor ved visse lejligheder og redigeret det interne nyhedsblad. Jakob har bl.a. undervist om Den Apostolske Trosbekendelse og undertiden prædiker ved gudstjenesterne. Sammen har de startet en ungdomsgruppe, hvor 10-14 unge kommer sammen, deriblandt studenter fra universitetet i Tel Aviv. Andre danske volontører har under kortere ophold ydet en indsats. Per 1. november 2010 er Eti Zadok ansat som administrerende assistent på deltid. Hendes løn betales af Israelsmissionen. Som ægtefælle til David Zadok, der leder en menighed i det nærliggende Rishon LeZion, er hun en kendt person i den messianske bevægelse. Gennem hende kan forbindelse til den messianske bevægelse i Israel yderligere styrkes.

Foruden de aktiviteter, der udføres inden for murene af Immanuelkirken, kan man også glæde sig over samarbejde med lokale kræfter uden for murene, hvad enten det gælder socialt arbejde blandt det jødiske samfunds tabere eller bibeluddeling i en park i nærheden af Tel Avivs busstation i samarbejde med Det Israelske Bibelselskab.

Igen: gennem samarbejdet kommer evangeliet længere ud. Her udgør Israelsmissionens medarbejdere brikker i en større helhed. At vi i det hele taget som Den Danske Israelsmission er del af Immanuelkirkens arbejde i Jaffo, skyldes det nordiske samarbejde *Joint Mission til Israel*. Alene kunne vi aldrig gøre det. Men vi er med – og er taknemlige for det.

Og til sidst: Hvor er det glædeligt, at Immanuelkirken og det nærliggende menighedshus også stilles til rådighed for andre menigheder. Seks menigheder benytter sig af faciliteterne: tre messianske samt en ghanesisk, en koreansk og en kinesisk menighed.

Støtte til andet arbejde i Israel

Uden at gå i detaljer i denne årsberetning yder Israelsmissionen fortsat økonomisk støtte til

- Det Israelske Studenterarbejde
- Det Israelske Bibelselskab
- Ebenezer-hjemmet i Haifa
- Caspari Center i Jerusalem
- Forsoningsarbejdet Musalaha

Landsstyret er indstillet på i fremtiden at fortsætte støtten til disse samarbejdspartnere. Samtidig holder man et vågent øje med, om der er nye *lokale* initiativer i den messianske bevægelse, som kunne trænge til støtte.

Volontører i Israel og andetsteds

Siden årsmødet i 2010 har følgende unge arbejdet, eller arbejder nu, i Israel som volontører for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge. Vi udtrykker tak til dem alle for deres indsats.

Hjemkommet i sommeren 2010

Anne Marie Dixen Burgdorf (maj – juni): Caspari Center, Jerusalem

Eva Jacobsen (marts – august): Musalaha, Jerusalem

Martin Lindberg Jensen (februar – august): Immanuelkirken, Jaffo

Jonathan Thorman Nielsen (marts – august): Musalaha, Jerusalem

Lisbeth Olesen (februar – august): Immanuelkirken, Jaffo

23. juni – 28. juli 2010

Dinna Marie Bjerrum, Jews for Jesus, New York

Mirjam Norup, Jews for Jesus, New York

Thomas Søvnald, Jews for Jesus, New York

Nye fra juli 2010 (og stadig arbejdende)

Laura og Jakob Højlund (juli 2010 – juli 2011): Immanuelkirken, Jaffo

Leah Skov Pedersen (augus 2010 – juli 2011): Caspari Center, Jerusalem

Nye fra marts 2011 (og stadig arbejdende)

Merete og Thomas Berg-Juul: Immanuelkirken, Jaffo

Meet the People-volontører (socialt arbejde)

Hjemkommet i sommeren 2010

Sine Korsholm (februar – august)

Astrid Lund-Pedersen (februar – august)

Matilde og Simon Madsen (februar – august)

Peder Blidal Ravn (februar – august)

Meet the People-volontører fra sommeren 2010

Zenia Mølgård Hansen (september 2010 – februar 2011)

Christel Korsgaard (august 2010 – februar 2011)
Andreas V. Larsen (august – december 2010)
Christian Nebel-Hansen (september 2010 – februar 2011)

Meet the people-volontører (og stadig arbejdende)
Arild Hagensen (marts – september 2011)

Praktikanter (praktikplads i Israel i forbindelse med studier i Danmark)
Anette Lindberg Jensen (februar – august 2010)
Julie Hartmann (december 2010 – februar 2011)
Louise Hybschmann (august 2010 – februar 2011)
Maria Søndergård Nielsen (december 2010 – januar 2011)
Malene Rudiger Sørensen (december 2010 – januar 2011)

Arbejdet i Danmark

Israelsmissionens arbejde i Danmark i 2010 har fulgt de linjer, der er lagt i de foregående år. Og dog: Landsstyret har foretaget en vidtrækkende beslutning, nemlig den, at sekretariatet flyttes fra Christiansfeld til Århus ved årsskiftet 2011-12, og et nyt samarbejde indledes.

Nyt samarbejde og flytning til Århus

I min årsberetning sidste år gav jeg en udførlig redegørelse for forskellige planer i forbindelse med, at Mission Afrika havde opsagt samarbejdsaftalen mellem dem og de tre andre selskaber i Ydre Missions hus i Christiansfeld, nemlig Brødremenighedens Danske Mission (BDM), Dansk Ethioper Mission (DEM) og Israelsmissionen (DIM). Desuden omtalte jeg landsstyrets hensigtserklæring om at flytte til Århus og de første drøftelser om at flytte ind på Menighedsfakultetets matrikel i Århus og indgå i et samarbejde med MF og andre – men med bibeholdelse af vor egen identitet.

Hvordan er det gået i denne sag?

Den 27. august samledes bestyrelserne for MF, DEM og DIM og besluttede i fællesskab at bygge et kontorhus på MF's matrikel i Århus. Ved det møde sagde jeg på landsstyrets vegne følgende:

Vi har brug for andre, men mener også, at vi kan tilføre fællesskabet noget. Fastholdes nemlig mission over for det jødiske folk, som frelseshistorisk set står Gud nærmest, har vi gjort al mission en tjeneste.

Gennem samarbejde, netværk, forskning, teologi og missiologi – og uden at springe over, hvor gærdet er lavest, og vidende at mission er et sejt træk og inddragende os selv som evangeliets modtagere – håber jeg, at vi i ydmyghed og uden triumfalisme kan inspirere og inddrage unge til fortsat tjeneste ude og hjemme – med Johannes 3,16 som orienterings- og omdrejningspunkt. Derfor er DIM med og glæder sig til samarbejdet.”

Herefter blev der nedsat en styregruppe for byggeriet, et interessentselskab mellem MF, DEM og DIM blev dannet, to arkitektfirmaer indleverede skitseforslag, og der blev taget beslutning om et kontorhus i to etager på i alt omkring 570 kvadratmeter på MFs grund med facade i nord ud mod Katrinebjergvej.

Hver af de tre parter i interessentselskabet hæfter for omkring tre millioner kroner. Det er mange penge. I Israelsmissionen havde vi ikke kunnet være med i dette projekt, dersom vi ikke i 2008 havde modtaget en stor arv, som efterfølgende har givet et overordentlig stort afkast.

Udgifterne til det nye byggeri kommer således ikke til at påvirke Israelsmissionens missionsbudget. Landsstyret er af den opfattelse, at det på længere sigt er en god økonomisk investering. Et ”værested” for kommende generationer i Israelsmissionen er sikret. Den årlige husleje bliver billig, og der forventes et mindre overskud, da Israelsmissionen ikke bruger en tredjedel af de nye faciliteter.

Når det er sagt, så drejer dette projekt sig om andet og mere end penge og økonomi. I en artikel i MF-bladet skriver Israelsmissionens generalsekretær Bodil F. Skjøtt glimrende herom. Hun tager udgangspunkt i citatet ”Hvis vi finder hinanden, finder vi os selv” og siger bl.a:

Jeg kom til at tænke på citatet, da jeg skulle formulere mine forventninger til samarbejdet mellem MF, DEM og DIM, og hvad vi som Israelsmission kan bidrage med. Jeg tror, at hvis vi finder hinanden på vores fælles adresse, så finder vi også os selv. Sagt på en anden måde: Kan vi udnytte den fælles adresse – for det er jo, hvad det i første omgang er – og udbygge vores samarbejde, tror jeg, vi kan tilføre hinanden noget, som gør os alle klogere på det med Gud, hans rige og hans mission og hver for sig bedre til den opgave, vi allerede har.

Og generalsekretæren fortsætter:

Når det gælder samarbejdet med MF, som er de store og de mange, skammer jeg mig ikke over Israelsmissionens lille størrelse. Fra mit arbejde med mission til det jødiske folk ved jeg, at vi som kirke *ikke* kan kende Jesus uden at skulle møde hans folk. Skal vi virkelig kende personen, må vi introduceres til familien. Det har kirken og teologien ofte glemt, og det har det jødiske folk betalt prisen for, men også kirken selv. Vi glæder os til med vores kontakt og kendskab til det jødiske folk at være med til at introducere ”familien”. Kirkens missionsopgave (som er dens eksistensberettigelse) har rødder længere tilbage end til missionsbefalingen. Den starter med Guds velsignelse af alle jordens slægter – gennem Abraham og hans familie. Det vil vi gerne være med til at udfolde i vores nye samarbejde.

Går alt efter planen, bliver det første spadestik til det nye byggeri taget den 2. maj, og man håber på, at huset kan tages i brug ved årsskiftet 2011-12. Vi ser frem til i Århus at begynde et nyt kapitel i Den Danske Israelsmissions historie.

I forbindelse med flytningen bliver der brug for frivillige kræfter til at pakke ned i Christiansfeld og pakke ud i Århus. En flytning indbyder også til at rydde op og få orden i visse ting. Således har forhenværende sognepræst Niels Gad i årets løb katalogiseret en stor del af bøgerne i Israelsmissionens bibliotek. Et stort arkiveringsarbejde forestår de kommende år. Israelsmissionens arkivalier, der går helt tilbage til stiftelsen i 1885, flytter naturligvis med til Århus.

Sekretariat og medarbejdere

På sekretariatet i Christiansfeld arbejder Bodil F. Skjøtt som generalsekretær, Jeanette Wind på deltid som kontorassistent og Bente Skovsgaard, som er gået på efterløn, arbejder fortsat med Israelsmissionens regnskab. De to sidstnævnte er medarbejdere indtil slutningen af 2011.

Kai Kjær-Hansen fungerer fortsat som konsulent og redaktør af Israelsmissionens Avis, bistået af Birger Petterson på frivillig basis. Orla F. Møller er layout'er på avisen, og Jens-Arne Skjøtt står fortsat for salget af Ydre Missions lodseddel. Lars Poulsen er frivillig medarbejder på vores hjemmeside og laver desuden en del anden layout arbejde for os, hvilket Lisbeth Olesen også gør.

I forbindelse med flytningen af sekretariatet fra Christiansfeld til Århus i slutningen af 2011 vil der naturligvis ske nogle ændringer. Landsstyret er bl.a. indstillet på at frigøre generalsekretæren for visse administrative opgaver og ansætte yderligere arbejdskraft – som også skal overtage de opgaver, som nu løses af Jeanette Wind. Der stiles desuden mod et bredt administrativt samarbejde mellem MF, DEM og DIM. Alt dette skal forhandles på plads i den nærmeste fremtid.

Men selv om vi her i 2011 befinder os i en overgangsperiode, kan ikke alle nye initiativer udsættes, til vi kommer på plads i Århus ved årsskiftet 2011-12. To studentermedarbejdere er nu ansat med fem timer om ugen, nemlig Dinna Marie Bjerrum, som skal sørge for opdateringer på hjemmesiden med artikler og nyheder og nyhedsmails samt forsøge at få stof om Israelsmissionen i andre medier. Og Simon Tarp Krüger, som pt. er efterskolelærer, men fra september håber at begynde teologistudiet på MF, er blevet projektmedarbejder, og en af hans opgaver bliver at være tovholder for IU's Musalaha-projekt.

Genbrug

Mission Afrika og Israelsmissionen samarbejder fortsat om tre genbrugsbutikker, hvilket udgør et dementi af, at man skal være i samme hus for at kunne samarbejde. Butikkerne i Odense og Sorø har foretaget en del investeringer, således at afkastet til de to missioner lader vente på sig, men det skal nok komme. Genbrugsbutikken i Brejning er en historie for sig selv. I 2009 kunne de sende ca. 190.000 kroner; i 2010 hele 410.000 kroner. Vel at mærke til *hver* af de to missionsselskaber.

Dette er imponerende, og der er al mulig grund til at takke de mange frivillige i de tre butikker for deres indsats. I sig selv virker genbrugsbutikkerne som et mødested for folk, ofte i den modne alder, som gerne vil gøre en indsats. Deres kirkelige tilhørsforhold kan være nok så forskelligt. Derfor holdes der med jævne mellemrum møder med medarbejderne for at øge deres forståelse for, hvad "deres" penge bruges til.

Endnu er der ikke fra politisk side kommet lov om, at genbrugsbutikker skal være momspligtige.

Jerns Arne Skjøtt, Israelsmissionens tidligere præst i Jerusalem, er nu gået på pension. På frivillig basis er han blevet Israelsmissionens genbrugskonsulent.

Information om Israelsmissionen og møder

Information om Israelsmissionen sker gennem *Israelsmissionens Avis*, og *Israelsmissionens hjemmeside*.

Avisen udkom i 2010 med seks numre, hvoraf Israelsmissionens Unge har ansvaret for de to sider. Fra årsskiftet 2011 gav vores layouter Orla F. Møller avisen en grafisk ansigtsløftning.

Mere og mere information i vort samfund gives elektronisk. Det er den billigste måde at kommunikere på – også for Israelsmissionen. Vore to præstefamilier i Israel samt skiftende volontører skriver flittigt på deres blogs, som findes på *Israelsmissionens hjemmeside* (www.israel.dk). Ved et enkelt klik kan man blive opdateret. Fra tid til anden sendes også en elektronisk *Nyhedsmail*.

Israelsmissionens sag er ligeledes gjort kendt gennem en række *møder og foredrag* over hele landet. Medarbejderne stiller sig fortsat til rådighed for sådanne møder. Foredragskatalog findes på hjemmesiden.

Fotograf Søren Kjeldgaard har i begyndelsen af 2011 lavet en video om Israelsmissionens arbejde i Israel, som kan bruges i hjemmearbejdet.

I samarbejde med Missionshotellet Stella Maris, Svendborg, blev det årlige Israelsstævne afholdt i november 2010. Et sådant stævne er årligt afholdt siden engang i 1990'erne.

Desværre blev stævnet i 2010 det sidste, idet Stella Maris er sat til salg. Usikkerheden om, hvornår dette salg ville finde sted, medførte, at der ikke blev truffet aftale om et stævne i 2011. Om der kan arrangeres noget tilsvarende andetsteds i fremtiden, må tiden vise.

Igennem mange år har familierne Skjøtt og Kjær-Hansen deltaget i Bibelcamping på Holmsborg. Det gør de også i dagene 22.-30. juli 2011, hvor Bodil F. Skjøtt og Kai Kjær-Hansen bl.a. står for de fem bibeltimer mv. IU's ungdomssekretær Peter Madsen leder "Unge voksne"-lejren, hvilket han også gjorde sidste år.

Israelsmissionens landsstyre

Et par dage efter 125-års jubilæet og årsmødet sidste år drog fem af landsstyrets otte medlemmer samt generalsekretæren til Israel/de palæstinensiske selvstyreområder for at deltage i en partnerskabskonference med Det Palæstinensiske Bibelselskab. Rejsen og konferencen var finansieret af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U). Jeg har allerede omtalt genbesøget i Danmark her i marts måned 2011 af tre repræsentanter fra områdets bibelselskaber, hvilket kan ses som en ekstra bonus af landsstyrets besøg.

Landsstyret forlængede opholdet i Israel nogle dage, som blev brugt til at besøge udsendinge i Israel og træffe lokale samarbejdspartnere, hvilket var til gensidig inspiration.

I forbindelse med årsmøderne afholdes valg til Israelsmissionens landsstyre. I år skal vi tage afsked med to medlemmer, nemlig Henning Lysholm Christensen og Hanne Skjølstrup Mikkelsen.

Landsstyret består af otte medlemmer, fem vælges af Israelsmissionens medlemmer og tre af landsstyret, og ét af disse efter indstilling fra Israelsmissionens Unge.

Ved fristens udløb var der ikke bragt flere navne på bane end dem, der skulle vælges, hvorfor valghandlingen som sådan udgår. Valget er omtalt i Israelsmissionens Avis (februar 2011, s. 3), men redaktøren (som tilfældigvis også er formanden) var ikke dér helt præcis i sin omtale. Derfor følgende præcisering:

Hanne Skjølstrup Mikkelsen afløses af Arne Hougaard Pedersen, som er landsstyrevalgt efter indstilling fra IU. Arne Hougaard Pedersen varetager således bestyrelsesmæssigt forbindelsen mellem DIM og IU.

De medlemsvalgte er Sten Nielsen, som afløser Henning Lysholm Christensen, samt Bent Jakobsen, der er genvalgt.

De to nyvalgte har præsenteret sig selv i førnævnte nummer af Israelsmissionens Avis. Selv om de begge er nyvalgte, er de ikke nye i Israelsmissionens sammenhæng. Vi er glade for, at de vil være med, og håber på, at de som "ny-gamle" kan tilføre nyt blod til landsstyret, og vi byder dem velkommen.

Og så skal der lyde en stor tak til de afgangende landsstyremedlemmer.

Hanne Skjølstrup Mikkelsen – skønt stadig ung – har en lang historie bag sig i Israelsmissionen. Fra sommeren 1997 til sommeren 1998 var hun volontør på Ebenezer-hjemmet Haifa; derefter var hun som IU-bestyrelsesmedlem med i opbygningen af Israelsmissionens Unge og i 2002 blev hun landsstyremedlem. Her har hun i samarbejde med generalsekretæren ikke mindst været med til at udforme strategien for "direct mails" til Israelsmissionens venner.

Henning Lysholm Christensen, som falder for aldersgrænsen på 70, blev indvalgt i 2005 og har siden 2008 været næstformand. De senere år har han også været formand for YMH-bestyrelsen. Som landsstyremedlem har han påtaget sig en række repræsentative opgaver og holdt et vågent øje med missionens penge og investeringer. Og når man har ringet til ham, har han – tidligere medlem af Folketinget – undertiden været at træffe på genbrugspladsen for sammen med sin kone Gudrun at sortere affald og bringe sælgelige ting til genbrugsbutikken i Brejning.

Vi ser frem til fortsat samarbejde om Israelsmissionens sag, selv om det nu sker uden for landsstyrets rammer.

Landsstyret består således af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Peter Østergaard Jacobsen (FU), Bent Jakobsen, Mette Pihl Konrad, Jørgen Hedager Nielsen, Sten Nielsen, Arne Hougaard Pedersen og Heinrich W. Pedersen.

Ny konstituering finder sted ved førstkommande landsstyremøde i slutningen af april måned.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Israelsmissionen (DIM) og Israelsmissionens Unge (IU) er to selvstændige organisationer. Men vi har samme mål: jødernes frelse ved tro på Jesus. Et påskønnelsesværdigt arbejde gøres af ungdomssekretæren Peter Madsen, af Lise Søndergård, der er volontørkoordinator på deltid samt af IU's bestyrelse og andre frivillige.

I de senere år er der i august måned blevet afholdt en fælles studiedag til gensidig inspiration og opmuntring for begge parter.

IU's aktivitet i 2009 var af en sådan art, at de igen i 2010 modtog tilskud fra Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF). Tilskuddet betales året efter, at de pågældende aktiviteter har fundet sted. Som landet ligger nu har vi tro på, at IU også i 2011 vil få tilskud fra DUF for deres aktiviteter i 2010.

Vi glæder os over, at IU i årets løb har formidlet, at en række unge danskere har kunnet deltage i forskellige projekter i udlandet, hvad enten det har været som medhjælper ved evangelisationsfremstød i New York eller volontører i Israel, hvor deres arbejde er blevet påskønnet på Caspari Center, i Musahalas arbejde og i Immanuelkirken i Jaffo. En række danske unge har også udført et socialt arbejde gennem IU's projekt *Meet the People*. IU arbejder til stadighed på at få flere unge danskere med i dette projekt.

IU-formanden Peter Bach Nikolajsen vil efterfølgende give nogle glimt af IU's arbejde i 2010, hvor fokus har været på temaet forsoning.

Økonomi og regnskab 2010

Budgettet for 2010 var på ca. 2.560.000 kroner. Heraf var der budgetteret med 1.730.000 kroner som gaver. Årsresultatet blev et overskud på 104.789 kroner, hvilket vi glæder os over. Der har været en lille nedgang af gaveindtægter i 2010 i forbindelse med salg af lodsedler og afholdelse af møder og basarer, men en lille fremgang i forbindelse med personlige gaver i forhold til 2010 og en markant øgning på ca. 220.000 kroner fra genbrugsbutikkerne, hvorfra der er kommet ca. 410.000 kroner i 2010.

Eller som det formuleres i Ledelsesberetningen i Årsregnskabet 2010:

En meget stor arv i 2008 har bevirket, at vores økonomiske situation er blevet væsentlig forbedret i forhold til tidligere. Dels i form af et betydeligt løbende afkast fra kapitalen, og dels i form af en stor reserve til stabilitet i arbejdet og til igangsættelse af eventuelle fremtidige projekter. Bestyrelsens beslutning fra forrige år om at lade kapitalen placere som en langsigtet investering og indtil videre alene bruge afkastet i den løbende drift af selskabet, hvilket i sig selv giver en væsentlig forøgelse, gælder fortsat. Dette princip har også i 2010 givet et endog særdeles tilfredsstillende resultat, idet en del af kapitalen har været placeret, så de store kursstigninger på aktier i 2010 har kunnet bidrage ekstraordinært meget til det samlede resultat.

Eller i klartekst: Før henlæggelserne var årsresultatet på omkring 1.255.000 kroner. De nok så betydelige hensættelser i 2010 på 1.150.000 kroner hænger dels sammen med en vis usikkerhed om omkostninger i forbindelse med flytningen af sekretariatet fra Christiansfeld til Århus og dels med

et ønske om at øge medarbejderstaben i Danmark. Men også fordi landsstyret ønsker at øge aktiviteten i Israel, ikke nødvendigvis med flere danske udsendinge, men med øget støtte til eksisterende samarbejdspartnere eller støtte til nye projekter. Flere aftaler herom er allerede truffet, men omkostningerne vil først slå igennem i regnskabsåret 2011. Dette reflekteres i budgettet for 2011, som er på ca. 3.279.000 kroner, hvilket er en stigning på hele 700.000 kroner i forhold til budgettet i 2010.

I de mange år, jeg har været engageret i Den Danske Israelsmission, har jeg aldrig set en lignende forøgelse af budgettet fra et år til et andet! Dette hænger naturligvis sammen med det afkast, vor kapital har givet – og forventes at ville give.

I budgettet for 2011 er der budgetteret med, at der skal indsamles 1.730.000 kroner i gaver. Der er således behov for fortsat at arbejde med aktiviteterne i forbindelse med indsamling for at kunne følge med udviklingen og ønsket om at øge arbejdet.

Derfor: tak for støtten i 2010 og på forhånd tak for fortsat støtte i 2011.

Det fulde årsregnskab kan af interesserede rekvireres fra Israelsmissionens sekretariat.

Mission går begge veje

Som afslutning giver jeg ordet til Jakob Wilms Nielsen. Som nævnt stiller han i sin årsrapport spørgsmålet, hvor meget Israelsmission der egentlig er i det, han laver i Jerusalem. Det reflekterer han over. Han har lært, at mission går begge veje og skriver afsluttende.

Samtidig er vi heldigvis ovre den tid, hvor man troede, at mission handlede om, at vi kom med alle svarene, og *de* havde alle spørgsmålene. På mange måder har vi meget at lære af de Jesus-troende jøder. Først og fremmest af deres naturlige fokus på vores fælles rødder i det første århundredes jødedom. Men også deres anderledes måde at stille spørgsmålene på. Deres tilgang til udfordringen at følge efter Ham, og hvad det konkret betyder i et normalt hverdagsliv i det 20. århundrede, kan vi lære noget af. De kan måske være med til at gøre os bevidste om, hvor vores teologiske blinde vinkler ligger, og hvad vi måske underbetoner i vores tradition. Mission går begge veje og er altid en gensidig proces. Det, synes jeg, at vi lærer mere og mere. Og i den sammenhæng synes jeg, at vores programmer for danske volontører eller internationale studerende giver særlig god mening.

Med disse ord indbyder jeg til fortsat engagement i Den Danske Israelsmission – og byder også nye venner velkommen. Den, der giver evangeliet til jøder, modtager selv noget, der er af betydning for ens egen kristne tro.

Men allervigtigst: Vi deler evangeliet med jøder, fordi Jesus er værdig til at modtage ære, herlighed og pris fra dem. Vi er med i Guds mission for Guds æres skyld.